

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 1129/06
14.06.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Janka Lazarevića, kao predsednika veća, Milene Inić-Drecun, Gorana Čavline, Bate Cvetkovića i Veroljuba Cvetkovića kao članova veća, i savetnika Biljane Milosavljević, kao zapisničara, u krivičnom postupku protiv optuženog AA i dr., zbog krivičnog dela razbojništva iz člana 206. stav 3. u vezi sa stavom 1. u pokušaju u vezi sa članom 30. Krivičnog zakonika, rešavajući o žalbi branioca optuženog, advokata BB, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu K.br.2310/05 od 03.04.2006. godine, posle sednice veća održane u smislu člana 375. ZKP, u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca advokata BB, dana 14.06.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana žalba branioca optuženog AA, a presuda Okružnog suda u Beogradu K.br.2310/05 od 03.04.2006. godine, POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Beogradu K.br.2310/05 od 03.04.2006. godine, optuženi AA oglašen je krivim za krivično delo razbojništva iz člana 206. stav 3. u pokušaju u vezi sa članom 30. KZ i za isto osuđen na kaznu zatvora u trajanju od pet godina u koju će mu se uračunati vreme provedeno u pritvoru od 11.09.2004. godine pa nadalje. Okrivljeni je obavezan da na ime troškova krivičnog postupka plati sudu iznos od 161.800,00 dinara, a na ime paušala iznos od 10.000,00 dinara, u roku od 15 dana od dana pravnosnažnosti te presude pod pretnjom prinudnog izvršenja. Istovremeno je optuženom izrečena mera bezbednosti oduzimanja predmeta upotrebljenog za izvršenje dela, pištolja marke „CZ – 88“, kalibra 9mm, fabričkog broja 67352. Oštećeni VV, GG, DD i ĐĐ, radi ostvarivanja imovinsko-pravnog zahteva upućeni su na parnicu.

Protiv te presude blagovremeno je izjavio žalbu branilac optuženog, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona, odluke o kazni i odluke o troškovima krivičnog postupka, sa predlogom da Vrhovni sud pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, ili istu preinači tako što će optuženom izreći blažu kaznu. U žalbi je zahtevano da optuženi i njegov branilac budu obavешteni o sednici veća Vrhovnog suda.

Republički javni tužilac Srbije u svom pismenom podnesku Ktž.br.1242/06 od 06.06.2006. godine, predložio je da Vrhovni sud odbije žalbu branioca optuženog kao neosnovanu, a pobijanu presudu potvrdi.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu člana 375. ZKP, u odsustvu uredno obavешtenog Republičkog javnog tužioca Srbije, a u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca, advokata BB, na istoj razmotrio sve spise predmeta zajedno sa pobijanom presudom koju je ispitao u smislu člana 380. ZKP, pa je po oceni navoda u izjavljenoj žalbi i mišljenja Republičkog javnog tužioca Srbije, našao:

Pobijana presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, koje se u smislu člana 380. stav 1. tačka 1. ZKP, ispituju po službenoj dužnosti.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačke 11. ZKP, žalbom branioca optuženog ukazuje se da su u obrazloženju pobijane presude u pogledu odlučne činjenice, vinosti optuženog prema radnji izvršenja razbojništva, kao i prema nastupelim težim posledicama, teškim telesnim povredama kod dvoje oštećenih, dati nerazumljivi razlozi koji sadrže protivrečnosti, međusobne, u odnosu na izreku, kao i u odnosu na sadržinu izvedenih dokaza. U vezi sa tim se žalbom dalje osporava pravilnost zaključka prvostepenog suda da je optuženi pucao u oštećene kako bi otklonio prepreke za izvršenje cilja, izvršenjem dela i oduzimanje protivpravne imovinske koristi, već je to optuženi činio u strahu za svoj život, da bi se oslobodio i pobeo od oštećenih koji su ga napali. Kao argument za to, branilac navodi povrede koje je optuženi tom prilikom zadobio. Zbog svega iznetog, po mišljenju branioca dovedena je u pitanje i pravna kvalifikacija krivičnog dela razbojništva po članu 206. stav 3, pošto je moguće da se radi o istom tom krivičnom delu iz člana 206. stav 1. KZ, te se sve to, po mišljenju branioca negativno odrazilo i na odluku suda o kazni, koja je u svakom slučaju prestrogo odmerena.

Po oceni Vrhovnog suda neosnovano su izneti i žalbeni navodi branioca optuženog iz sledećih razloga:

Suprotno navodima žalbe branioca optuženog u obrazloženju pobijane presude o svim odlučnim činjenicama dati su dovoljni i pravilni razlozi koji ne sadrže protivrečnosti, međusobne, u odnosu na izreku i sadržinu izvedenih dokaza, a posebno u pogledu subjektivnog odnosa optuženog prema radnji izvršenja i nastupeloj težoj posledici, teškim telesnim povredama za dva oštećena lica, dok je odbrana optuženog detaljno cenjena pojedinačno i u vezi sa drugim izvedenim dokazima. Stoga su neosnovani žalbeni navodi branioca optuženog da je prvostepena presuda doneta uz bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačke 11. ZKP.

Činjenično stanje bliže opisano u izreci prvostepene presude sud je pravilno utvrdio iz brojnih izvedenih dokaza, međusobno potpuno saglasnih iskaza svedoka – oštećenih, VV, GG, DD i ĐĐ, izveštaja MUP-a RS od 10.09.2004. godine, o krim. tehničkom pregledu lica mesta događaja sa skicom i foto dokumentacijom – o tragovima ispaljenih projektila iz pištolja optuženog, nalaza i mišljenja komisije lekara veštaka o lokaciji, prirodi, načinu nastanka i težini povreda kod oštećenih, te drugih dokaza, ali i iskaza optuženog.

Iz svih izvedenih dokaza prvostepeni sud je na pouzdan način utvrdio sve okolnosti i tok kritičnog događanja, i to da je optuženi došao u predmetnu prodavnicu maskiran i naoružan napunjenim pištoljem, isti uperio u slepoočnicu oštećene VV, zahtevajući da mu ona preda novac, pa se tada na njen poziv, na vratima pojavio GG, a optuženi u njegovom pravcu ispalio jedan projektil iz pištolja pogodivši radijator, potom prisutni oštećeni pokušali da oduzmu pištolj od optuženog, a on ispalio ceo šaržer i tom prilikom pogodio oštećene VV i ĐĐ, koji su od ispaljenih projektila zadobili teške telesne povrede, dok su oštećeni GG i DD zadobili lake telesne povrede.

Iz ovakvog činjeničnog stanja koje u suštini i nije sporno, prvostepeni sud je pravilno zaključio da je optuženi svesno i voljno, dakle sa direktnim umišljajem upotrebio silu prema oštećenima, a u nameri pribavljanja sebi protivpravne imovinske koristi, sa kojim ciljem je i došao u prodavnicu naoružan pištoljem u kojem je bilo sedam metaka. Po pravilnom zaključku prvostepenog suda optuženi je ispoljio i svest da ispaljivanjem hitaca iz pištolja u pravcu oštećenih, može istima naneti teške telesne povrede, pa je time što je hica ispalio, na te posledice pristao, a koje su i nastupile kod dva lica.

Na taj način, prvostepeni sud je jasno opredelio direktni umišljaj kao oblik vinosti optuženog u pogledu izvršenja krivičnog dela razbojništva, dok je subjektivni odnos optuženog prema nastupeloj težoj posledici, teškim telesnim povredama kod dva lica, eventualni umišljaj, o čemu su na strani 13, stav 1. i na strani 14, stav 1. obrazložena pobijane presude dati dovoljni i pravilni, neprotivrečni razlozi.

Imajući u vidu upravo te nesporne okolnosti, da je optuženi došao naoružan napunjenim pištoljem, i pretnjom da će isti upotrebiti zatražio od oštećene da mu preda novac, a potom i pucao u pravcu oštećenog GG, čim se on prijavio, te nastavio sa radnjama izvršenja dela ispaljujući hica iz pištolja, a da su oštećeni pokušali da ga savladaju, otmu pištolj i spreče u daljem izvršenju dela, optuženi je teške telesne povrede oštećenima naneo pri izvršenju dela razbojništva, a ne u nekom odvojenom događaju, napadnut od strane oštećenih.

U takvim okolnostima, potpuno se neosnovanim pokazuju žalbeni navodi branioca optuženog kojim se ukazuje da je optuženi pucao u „nužnoj odbrani“, u strahu za svoj život, da bi mogao pobeći od oštećenih, jer je takav braniočev stav u potpunoj suprotnosti sa celokupnim, napred opisanim ponašanjem optuženog. Optuženi je krivično delo razbojništva započeo preduzimanjem radnje sile upotrebom pištolja, sa umišljajem, a samo zbog otpora koji su oštećeni pružili optuženi nije uspeo da od njih oduzme novac, pa je posle njihovog suprotstavljanja

nastavio da puca, po pravilnom zaključku prvostepenog suda nastojeći da ih eliminiše kao prepreku, a pre toga se mogao povući. Zato je nanošenje povreda oštećenima obuhvaćeno svešću optuženog na mogućnost nastupanja posledice – teških telesnih povreda upotrebom vatrenog oružja. Stoga, u konkretnim radnjama optuženog ne bi mogao postojati samo osnovni oblik krivičnog dela razbojništva iz člana 206. stav 1. KZ, na šta se žalbom branioca optuženog neosnovano ukazuje. Shodno tome, usledio je pravilan zaključak prvostepenog suda da se u opisanim radnjama optuženog stiču sva bitna obeležja krivičnog dela razbojništva iz člana 206. stav 3. u vezi sa stavom 1. KZ, o čemu su u obrazloženju pobijane presude dati dovoljni i pravilni razlozi.

Činjenica, pak, da je optuženi zadobio lake telesne povrede nakon što je izvršio sva bitna obeležja krivičnog dela razbojništva, a u situaciji kada su oštećeni pokušali da ga spreče u daljim radnjama usmerenim na izvršenje dela, potpuno su bez značaja i uticaja na pravilnost utvrđenih iznetih činjenica i pravnih zaključaka prvostepenog suda, pa su tom smislu izneti suprotni braniočevi navodi bez ikakvog činjeničnog i pravnog značaja.

Stoji činjenica da je u konkretnom slučaju izostala protivpravna pribavljena imovinska korist i to samo zbog otpora koji su oštećeni pružili, da je optuženi bio sprečen u dovršenju započete radnje da oduzme novac koji je uz upotrebu sile tražio, ali je umišljajnim nanošenjem teških telesnih povreda oštećenima po stavu Vrhovnog suda, optuženi ostvario sva bitna obeležja – objektivna i subjektivna, krivičnog dela razbojništva iz člana 206. stav 3. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakonika, pa se radi o svršenom delu, a ne pokušaju izvršenja istog, u vezi sa članom 30. KZ, kako je to našao prvostepeni sud, a optuženi je i predmetnom optužnicom Okružnog javnog tužioca u Beogradu, tužen za izvršenje predmetnog krivičnog dela u pokušaju. Našavši da se radi o pokušaju prvostepeni sud je povredio krivični zakon u korist optuženog, a pošto nije bilo izjavljene žalbe OJT-a, na štetu optuženog, to Vrhovni sud, vezan odredbom člana 382. ZKP, nije mogao u navedenom smislu, u pogledu pravne kvalifikacije dela preinačiti prvostepenu presudu, pa je prihvatio i primenu odredbe člana 30. KZ, da se radi o pokušaju izvršenja dela.

Ispitujući prvostepenu presudu u delu odluke o kazni, Vrhovni sud nalazi da je žalba branioca optuženog i u tom delu neosnovana, a pobijana presuda pravilna.

Sve okolnosti u smislu člana 54. KZ, koje su od uticaja na kaznu, prvostepeni sud je pravilno utvrdio i olakšavajućim okolnostima, da je optuženi delimično priznao izvršenje krivičnog dela, korektno se držao pred sudom, izrazio kajanje i žaljenje zbog izvršenja istog, dat je odgovarajući značaj, kao i ličnim i materijalnim prilikama optuženog i činjenici da je do sada neosuđivan, a u odnosu na otežavajuće okolnosti, stepen krivične odgovornosti optuženog i težinu predmetnog krivičnog dela što se ogleda u posledicama, teškim telesnim povredama koje su zadobila dva lica. Shodno tome, prvostepeni sud je optuženog osudio na kaznu zatvora u trajanju od pet godina, koja kazna se i po oceni Vrhovnog suda pokazuje i kao adekvatna i nužna za postizanje svoje zakonom propisane svrhe predviđene članom 42. KZ, postizanje opšte i specijalne prevencije.

Pravilno je prvostepeni sud na osnovu člana 87. KZ, optuženom izrekao meru bezbednosti oduzimanja predmeta – pištolja tamo označene marke, kalibra i fabričkog broja, kao sredstva izvršenja krivičnog dela u pitanju.

Pravilno je prvostepeni sud na osnovu člana 196. u vezi sa članom 193. ZKP, optuženog obavezao da plati troškove krivičnog postupka i paušala u tamo označenim iznosima, shodno dužini trajanja i složenosti krivičnog postupka, obzirom na broj i vrstu izvedenih dokaza, pri čemu je imao u vidu i imovinske prilike optuženog, o čemu su u pobijanoj presudi na strani 14. stav pretposlednji dati dovoljni i pravilni razlozi, koji nisu dovedeni u sumnju žalbenim navodima branioca optuženog, pa je žalba i u tom delu ocenjena kao neosnovana.

Iz iznetih razloga, a na osnovu člana 388. ZKP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Predsednik veća-sudija,

Janko Lazarević, s.r.

Zapisničar,

Biljana Milosavljević, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

lji